

Arrest

nr. 55 195 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Armeens staatsburger en van Armeense origine te zijn. U bent geboren in Baku, Azerbeidzjan. Eind jaren '90 vluchtte uw gezin omwille van de etnische spanningen tussen Armenen en Azeri naar Moskou. In 1989 kocht uw vader een huis in Yerevan, Armenië. Vanaf toen woonde uw gezin afwisselend in Moskou en Yerevan. Vanaf 1993 bekwam u een Armeens paspoort en Armeense documenten. In 1993 -1994 diende u in het Armeense leger. U vervulde een deel van uw legerdienst in het conflictgebied van Nagorny-Karabakh (NK) in de plaats Horadiz, aan de grens met Iran en Azerbeidzjan. In april 1994 hield u met drie collega's vier Armeens sprekende mannen aan. Ze wilden de grens oversteken van Armenië naar Iran en hadden elk een rugzak en bagage mee. De militaire politie kwam vervolgens deze mannen aanhouden. Een week later werden u en uw collega's op

het militair hoofdkwartier gehoord over dit grensincident, o.a. of jullie wisten wat er in de bagagezakken zat, maar dat wisten jullie niet. Op 22 april 1994, enkele weken later, werd u in de rug beschoten. U werd gewond afgevoerd. In het ziekenhuis vernam u dat twee van uw collega's die begin april aanwezig waren bij het grensincident, eveneens langs achter beschoten waren. Eén collega overleed aan zijn verwondingen, de andere raakte levenslang verminkt. Na een ruzie in het ziekenhuis werd u naar de militaire commendatura gestuurd. Daar hield men u onder streng regime vast. Wanneer u een opmerking maakte over het grensincident, werd u in elkaar geslagen. U belandde opnieuw in het ziekenhuis. U begreep uit wat er gebeurd was dat de getuigen van het grensincident niet mochten weten wat er gebeurd was en dat 'men' trachtte jullie te elimineren. Niemand heeft u ooit gezegd waarom, of wat de inhoud en het doel van de bagage was van de vier Armeense mannen, maar u vermoedt dat het om bepaalde medicatie ging die naar Iran werd gesmokkeld. U begreep dat uw leven in gevaar was en u vluchtte uit het ziekenhuis en ging naar Moskou. Tot 1997 ging u af en toe terug naar Armenië, op bezoek, of voor begrafenissen. In Moskou had u een voorlopige registratie die u steeds verlengde. U werkte af en toe illegaal. Uw ouders hadden hetzelfde statuut en hebben tevergeefs getracht het Russisch staatsburgerschap te bekomen. Uw zus woonde nog steeds in Yerevan. Zij vertelde u dat Armenen uit Azerbeidzjan niet geliefd zijn in Armenië. Omdat u geen permanente registratie had en omdat u niet terug wou naar Armenië, vluchtte u in 2003 naar Oostenrijk waar u op 8 april 2003 asiel aanvraagde. In 2004 keerde u, zonder medeweten van de Oostenrijkse asielinstanties, terug naar Moskou naar aanleiding van het overlijden van uw vader. U bleef 8 of 9 maanden in Moskou en keerde dan terug naar Oostenrijk. Na een eerste negatieve beslissing diende u in Oostenrijk op 5 mei 2007 een tweede asielaanvraag in. Eind 2007 werd u vastgehouden voor 16 maanden. Bij het vooruitzicht op een repatriëring naar Azerbeidzjan ging u in hongerstaking en werd u vrijgelaten. Op 28 november 2009 verliet u Oostenrijk en ging u naar uw moeder in Moskou. Daar verbleef u iets meer dan drie maanden. Omdat u in Moskou geen eigen woning had en regelmatig werd gecontroleerd en opgepakt omwille van uw Kaukasische afkomst, besloot u opnieuw te vluchten. U wil niet terugkeren naar Armenië omdat u van uw zus vernam dat het beter is van niet terug te keren. Er is sinds 2007 een juridisch proces aangaande jullie eigendom in Yerevan aan de gang waarbij uw familie door de mede-eigenaars in gebreke werd gesteld. In 2009 werd er een vonnis gevelde welke uw familie veroordeelde tot het betalen van 5,5 miljoen Armeense dram (18 000 euro). Indien jullie dit niet betalen zou het huis onteigend worden. U vreest ook dat de mede-eigenaar, die bij de belastingdienst werkt, u zou vervolgen indien u het huis niet zou laten onteigenen. Indien de autoriteiten u eenmaal in het vizier zouden hebben vreest u dat ook de feiten van 1994 opnieuw naar boven zouden komen, Armenië is immers een klein land. U vreest ook dat u geen bescherming kan krijgen omdat de mede-eigenaar een hoge functionaris is en het allemaal hooggeplaatste personen zijn. Daarnaast vreest u ook omwille van uw afkomst uit Azerbeidzjan problemen te kennen in Armenië. Op 10 maart 2010 verliet u de Russische Federatie. Via Oekraïne reisde u naar België waar u op 15 maart 2010 aankwam en de volgende dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

Vooreerst moet vermeld worden dat **u meermaals trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden**. Bij uw asielaanvraag gebruikte u valse identiteitsgegevens om uw asielaanvraag in Oostenrijk te verbergen en om op die manier tijd te winnen (Dienst Vreemdelingenzaken, bijlage 26b; CG,p.2). Bij een volgend gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (terugname verzoek 19/4/2010) gaf u uw huidige identiteitsgegevens door, maar verklaarde u nog steeds geen Armeens staatsburger te zijn en geen Armeens paspoort te hebben gehad. U zou volgens uw verklaringen nooit een paspoort hebben gehad en geen staatsburgerschap hebben. U zou vanuit Azerbeidzjan in 1990 naar Moskou zijn gegaan en niet in Armenië hebben verbleven (gehoor Dienst Vreemdelingenzaken 19/4/10,punt 6,15). Bij een volgend gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 augustus 2010 legt u plots een kopie van uw Armeens paspoort neer (gehoor Dienst Vreemdelingenzaken 11/8/10, punt 18). Geconfronteerd met uw steeds wijzigende verklaringen verklaart u voor het Commissariaat-generaal dat, toen men ontdekte dat u asiel had aangevraagd in Oostenrijk, u uw echte identiteit en uw documenten neerlegde (CG,p.2). Dit klopt dus niet, u bleef verklaren geen Armeens paspoort en staatsburgerschap te hebben, en u trachtte bij het Commissariaat-generaal met andere woorden een derde keer de asielinstanties te misleiden. Deze frauduleuze verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken ondermijnen uiteraard uw algehele geloofwaardigheid.

Vervolgens moet verduidelijkt worden dat uw **vrees** enkel moet beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan u het staatsburgerschap bezit, in casu Armenië. **Ten aanzien van Armenië** verklaart u dat u verschillende zaken vreest :

Wat betreft uw **vrees omwille van uw aanwezigheid bij een grensincident in 1994** wordt opgemerkt dat er geen enkele aanwijzing is dat u actueel een risico loopt op problemen hierdoor. Verschillende elementen wijzen hierop :

Vooreerst kan u na uw vlucht uit Armenië in 1994, en tot op heden, geen enkele aanwijzing geven dat u om deze reden enig gevaar loopt. U verklaart dat u al die jaren niets heeft vernomen of aanwijzingen heeft gekregen. U heeft enkel gepraat met de vader van uw overleden luitenant die u vertelde dat hij info over de zaak van 1994 verzamelde, maar telkens van hier naar daar werd gestuurd (CG,p.6,7). Dit gegeven is echter geen aanwijzing voor enige mogelijke vervolging op uw persoon.

Ten tweede werd vastgesteld dat u uw militair boekje heeft terugkregen, u verklaarde immers dat het origineel bij een kennis ligt (CG,p.3). Geconfronteerd met het feit dat u ondanks de vermeende vervolging door het militair apparaat toch uw militair boekje heeft teruggekregen, verklaart u dat uw moeder het destijds tegen betaling heeft kunnen terugkrijgen (CG,p.5). Indien u in 1994 echter onrechtmatig het leger heeft verlaten/gedeserteerd, en indien u door het militaire apparaat effectief zou worden gezocht en dreigde te worden geëlimineerd, is het niet plausibel dat uw moeder uw legerboekje terugkreeg. Ook het bekomen, kennelijk zonder enig probleem, van twee Armeense paspoorten (CG,p.6), getuigt niet van enige aanwijzing dat de (militaire) autoriteiten u viseren of dreigen te vervolgen.

Ten vierde is het opmerkelijk dat u in uw vragenlijst van het Commissariaat-generaal of andere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dit motief niet aanhaalt als een motief voor uw actuele vrees bij uw asielaanvraag. U vermeldde ten aanzien van Armenië enkel dat u vreesde te worden gediscrimineerd omwille van uw afkomst uit Azerbeidzjan (vragenlijst Commissariaat-generaal, punt 3.5). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u kort alle vragen moest beantwoorden (CG,p.8), wat echter geen excuus is om één van de twee belangrijke motieven van uw asielaanvraag niet te vermelden.

Ten vijfde valt het gegeven dat u tot 1997 regelmatig terugkeerde naar Armenië (CG,p.5,6,7) niet te rijmen met de door u aangehaalde vrees. Indien u effectief vreesde te zullen worden geëlimineerd, is het niet geloofwaardig dat u in de jaren nadien verschillende keren terugkeert naar Armenië.

Wat betreft uw **vrees voor de mede-eigenaar die u in gebreke heeft gesteld en een proces tegen de familie heeft aangespannen**, moet eveneens opgemerkt worden dat u geen enkele aanwijzing kan geven dat u om deze reden enig gevaar loopt. Wanneer u specifiek wordt gevraagd naar concrete aanwijzingen, kan u er geen enkele geven. U verklaart enkel : "Welke ?", waarna de vraag wordt herhaald en u stelt dat u er 100 % zeker van bent dat u zal worden opgepakt of beschuldigd (CG,p.8,9). Ook hier is het opmerkelijk dat u dit motief nergens vermeldde in uw vragenlijst. U haalde het aan bij het gehoor voor het Commissariaat-generaal, net nadat u gezegd had dat u de vragenlijst kort moest beantwoorden (CG,p.8). Opnieuw kan gesteld worden dat kan verwacht worden dat u minstens de belangrijkste motieven van uw asielaanvraag vermeldt.

Aangaande uw **vrees omwille van uw afkomst uit Azerbeidzjan**, wordt vooreerst opgemerkt dat, op basis van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, kan afgeleid worden dat er in Armenië geen sprake is van ernstige problemen met etnische Armenen uit Azerbeidzjan. Immers, in het recentste ambtsbericht van de Nederlandse Asieldienst wordt een hoofdstuk gewijd aan de positie van etnische Armenen van buiten Armenië, maar wordt nergens melding gemaakt van enig probleem voor dit profiel. Hoe dan ook kunnen de door u aangehaalde problemen ("We zijn niet geliefd", CG,p.6,9) niet beschouwd kunnen worden als vervolging (zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie) of een risico op lijden (zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming) waardoor uw leven, uw fysieke integriteit of vrijheid in het gedrang komt.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. De kopies van uw paspoort, militair boekje, het paspoort van uw moeder, en de huwelijksakte van uw ouders betreffen identiteitsgegevens die niet ter discussie staan. Ook de gegevens in het medisch attest uit Moskou, de kopie van het medisch attest in verband met uw verwondingen in NK, en de kopie van het vonnis in verband met uw eigendommen staan niet ter discussie. Ze kunnen de elementen van het ongegrond karakter van uw vrees en uw algehele geloofwaardigheid niet herstellen en wijzigen bijgevolg voorgaande appreciatie niet.

gh

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en tenslotte de motiveringsplicht.

Ter adstructie van zijn middel voert verzoeker een theoretisch betoog inzake de schending van de aangevoerde beginselen en de motiveringsplicht en meent dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is waarbij hij tevens stelt dat niet gemotiveerd wordt waarom hij niet in aanmerking komt voor de status van subsidiaire bescherming.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Waar verzoeker stelt dat er niet gemotiveerd wordt waarom hij niet in aanmerking zou komen voor subsidiaire bescherming, merkt de Raad op dat wel degelijk blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekers asielmotieven werden onderzocht in het licht van zowel de vluchtelingencriteria (48/3 van de Vreemdelingenwet) als in het licht van de criteria voor subsidiaire bescherming: *"Aangaande uw vrees omwille van uw afkomst uit Azerbeidzjan, wordt vooreerst opgemerkt dat, op basis van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, kan afgeleid worden dat er in Armenië geen sprake is van ernstige problemen met etnische Armenen uit Azerbeidzjan. Immers, in het recentste ambtsbericht van de Nederlandse Asieldienst wordt een hoofdstuk gewijd aan de positie van etnische Armenen van buiten Armenië, maar wordt nergens melding gemaakt van enig probleem voor dit profiel. Hoe dan ook kunnen de door u aangehaalde problemen ("We zijn niet geliefd", CG,p.6,9) niet beschouwd kunnen worden als vervolging (zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie) of een risico op lijden (zoals gedefinieerd in de definitie van **subsidiaire bescherming**) waardoor uw leven, uw fysieke integriteit of vrijheid in het gedrang komt."* Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

De Raad merkt op dat verzoeker zich voorts in zijn verzoekschrift beperkt tot een theoretisch betoog aangaande de opgeworpen schending van de in punt 2.1. vermelde beginselen. Evenwel dient gesteld dat luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Verzoeker laat evenwel na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de aangehaalde beginselen schendt.

Het middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER